

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: F. R., narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 2446/DS/2016,
JID: 162137/2016/KUUK/Zvo,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4. 11. 2016, č. j. 2446/DS/2016, JID: 162137/2016/KUUK/Zvo, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Magistrátu města Teplice, odboru správních činností, (dále jen „magistrát“) ze dne 12. 4. 2016, č. j. MgMT/027789/2016, sp. zn. MgMT/076440/2014/ŘP/Ša. Tímto rozhodnutím magistrát podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítl žalobcovy námitky jako nedůvodné a potvrdil provedený záznam 12 bodů v evidenční kartě řidiče. Žalobce se v žalobě zároveň domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný nepřihlédl k rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, jež žalobce přiložil k odvolání. Z uvedeného rozhodnutí mělo plynout, že běžnou praxí odvolacího správního orgánu v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče je i posouzení jednotlivých podkladů (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro záznam bodů. Na podporu svého závěru, že jde o ustálenou praxi, žalobce dále poukázal i na další rozhodnutí jmenovaného krajského úřadu a též na rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3. Uvedl, že zásada legitimního očekávání by se měla uplatnit nejen v rámci jednoho správního orgánu, ale též na úrovni rozhodování krajských úřadů, a to tak, že by i zde měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Není proto přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze s jinou místní působností, rozhodoval a postupoval odlišně, neboť tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem. Dále žalobce uvedl, že oznámení policie o spáchání přestupku nemůže být dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáváno s rozhodnutím, kterého se týká, aby mohla být vyloučena chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Přestože je blokové řízení specifickým druhem řízení, nelze pominout nedostatky v podobě nedodržení požadavků, které zákon na rozhodnutí v blokovém řízení klade. Rozhodnutí v blokových řízeních série „X“, č. bloku „X“, a série „X“, číslo bloku „X“, nesplňují podmínku dostatečné individualizace skutku. Naproti tomu z rozhodnutí v blokovém řízení série „X“, č. bloku „X“, je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené požadavky byly dodrženy. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku, mělo by být zřejmé, čeho se měl přestupce dopustit a jakou zákonnou povinnost svým jednáním porušil. Argumentace, že přestupce dal svým podpisem souhlas s tímto druhem projednání a se správností daného rozhodnutí, je dle žalobce chybná. Není možné, aby za správnost rozhodnutí správního orgánu odpovídal přestupce, stejně tak po něm nelze požadovat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a případně žádat jeho nápravu.
3. Žalobce podotkl, že podklad není způsobilý pro zápis bodů zejména v případech, kdy není z vydaného rozhodnutí zřejmé, že přestupce porušil danou povinnost, například pokud v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není z popisu přestupku zřejmé, že přestupce svou povinnost porušil za jízdy a jako řidič motorového vozidla. O nezpůsobilý podklad se jedná i tehdy, pokud z rozhodnutí není zřejmé, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, a není tak možné vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci. Údaje v rozhodnutí by rovněž měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí bylo přezkoumatelné. Pokud tomu tak není, nelze na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče. Pokutovým blokům ze dne 18. 6. 2014 a 14. 7. 2013 konkrétně vytkl, že obsahují chybnou

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právní kvalifikaci, z jejich obsahu vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, není z nich seznatelné místo spáchání přestupku a že z popisu skutku „pásky“ nevyplývá porušení jakékoliv zákonné povinnosti řidiče. Pro konkretizaci místa přestupku nepostačí uvést pouze obec nebo její část, ale naopak je nutné místo vymezit tak, aby o něm nebyly pochybnosti. Právní kvalifikace byla chybně označena, když správná právní kvalifikace zní § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá, a skutkové věty lze hovořit o splnění zákonných náležitostí. Žalobce zpochybnil způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky v nich uvedené nebyly jako konkrétní a individualizované jednání vymezeny. Není z nich patrné komu, kdy a kde, potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 4 As 127/2014.

Vyjádření žalovaného k žalobě

4. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě. Uvedl, že magistrát si vyžádal od Policie České republiky (dále jen „Policie“) spisovou dokumentaci k jednotlivým přestupkům a následně zjistil, že jednotlivé pokutové bloky obsahují všechny zákonné náležitosti, a že jsou tudíž způsobilé pro provedení záznamu bodů v registru řidičů. Posouzení pokutových bloků provedl v odvolacím řízení i žalovaný, když konstatoval, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem. Způsobilost podkladů pro záznam bodů v registru řidičů byla rovněž shledána v přezkumném řízení nadřízeným orgánem Policie. Správní orgán I. stupně si od Policie předmětné pokutové bloky vyžádal a ze své úřední pravomoci je přezkoumal. Hodnotil je z hlediska povinných náležitostí, jejich způsobilosti být podkladem pro záznam bodů do evidenční karty řidiče a porovnával je s příslušnými oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení. S ohledem na závěry učiněné Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, sp. zn. 5 As 39/2010, žalovaný konstatoval, že správní orgány spolehlivě zjistily stav věci a dokazování proběhlo v souladu se zákonem a judikaturou správních soudů. Zdůraznil, že v řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů správní orgán zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost pravomocných aktů orgánů veřejné moci, na základě kterých byl záznam bodů proveden, zvláště když tyto akty vydává jiný orgán veřejné moci. Na takto vydaná rozhodnutí je třeba nahlížet jako na správná, zákonná a nezaměnitelná, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci prohlásí za nezákonná a zruší je. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, sp. zn. 9 As 96/2008, a na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 1 As 21/2010. Žalovaný odmítl, že by se nezabýval předloženými důkazními návrhy. Žalobce sice v odvolání navrhl provést důkaz rozhodnutím Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, předmětné rozhodnutí však správnímu orgánu I. stupně ani žalovanému nepředložil. K tomu žalovaný podotkl, že je vázán pouze právními předpisy a judikaturou správních soudů. Žalovanému nepřisluší přezkoumávat rozhodnutí jiných správních orgánů, pokud k nim neplní funkci nadřízeného orgánu.
5. Žalovaný dále uvedl, že pokutový blok je pravomocným správním rozhodnutím, jež právní moci nabývá podpisem osoby, jíž je pokuta udělována. Tato osoba má možnost si pokutový blok před jeho podepsáním přečíst a jeho podepsání na základě zjištěných pochybení odmítnout. K otázce udělení souhlasu s projednáním věci v blokovém řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2014, sp. zn. 9 As 45/2013. Žalobce v průběhu správního řízení udělený souhlas s projednáním věci v blokovém řízení nezpochybňoval. Pokud nyní tvrdí, že podpis pokutových bloků neimplikuje jejich správnost, neměl svůj souhlas s projednáním na místě vůbec udělovat. Žalobce naopak svým podpisem stvrdil, že přestupky byly spolehlivě zjištěny, souhlasil s uloženými sankcemi a vyjádřil vůli, aby byly přestupky takto vyřešeny a nebyla o nich vedena další řízení. Ohledně pokutových bloků ze dne 14. 7. 2013 a 18. 6. 2014 žalovaný uvedl, že jsou vyplněny v plném rozsahu, neboť obsahují jméno a příjmení, rodné číslo, příp. datum narození, adresu místa pobytu, číslo občanského průkazu, popis, dobu a místo přestupkového jednání, jakož i jeho právní kvalifikaci. Pokutové bloky jsou dle žalovaného čitelné, srozumitelné, a tudíž i přezkoumatelné. Vyhovují požadavkům na vymezení doby přestupkového jednání, konkretizaci místa přestupkového jednání, jeho popis a právní kvalifikaci. Z popisu přestupkového jednání a jeho právní kvalifikace uvedených v pokutovém bloku ze dne 14. 7. 2013 vyplývá, že žalobce spáchal předmětný přestupek jako řidič motorového vozidla. Dle žalovaného není sporu o tom, že žalobce v době spáchání přestupku jel po veřejné pozemní komunikaci určené k jízdě silničních vozidel, vztahují se tedy na jeho případ pravidla provozu na pozemních komunikacích, a to i tehdy, pokud by část komunikace byla v soukromém vlastnictví. K náležitostem pokutového bloku žalovaný odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, sp. zn. 7 As 94/2012, a ze dne 28. 8. 2014, sp. zn. 4 As 127/2014. Závěrem žalovaný poukázal na účelovost námitek, jejichž cílem je zpochybnit rozhodnutí o námitkách, a odvrátit tak jeho dopady na žalobce, ačkoliv se opakovaně dopustil protiprávního jednání. Žalovaný trval na tom, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně a že jejich výše odpovídá bodovému hodnocení uvedenému v příloze zákona o silničním provozu.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
7. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Nejprve se soud zaměřil na námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nereflektoval odvolací důvody a nezabýval se Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

předloženými důkazními prostředky. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014 (a další podobná rozhodnutí v žalobě uvedená), ze kterého je podle žalobce zřejmé, že se tento odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označil je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Poukázal i na rozhodnutí Městského úřadu Písek, který rozhodoval obdobně. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky, a to včetně námitky poukazující na zmíněné rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek. K těmto rozhodnutím žalovaný na straně 5 žalobou napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že se s právním názorem Krajského úřadu Moravskoslezského kraje i Městského úřadu Písek neztotožňuje, neboť žalovaný vychází z judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný dále v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, která přestupce porušil. Z doložených kopií pokutových bloků je zřejmé, že jednání je popsáno dostatečně a jednoznačně. Z uvedeného podle názoru zdejšího soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje i Městského úřadu Písek řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložená rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné.

10. Soud předesílá, že mezi stranami není sporné, že pokutový blok je rozhodnutím správního orgánu, na základě kterého dochází k zápisu bodů do evidenční karty řidiče. Sporný je však zejména rozsah přezkumu, který má učinit správní orgán rozhodující o námitkách proti záznamu bodů ve vztahu k pokutovým blokům coby pravomocným rozhodnutím jiného správního orgánu. Ze skutečnosti, že pokutový blok je rozhodnutím, vyplývá, že musí splňovat určité náležitosti, jež jsou pro rozhodnutí typické. Jestliže některé z těchto náležitostí chybí, může to v hraničních případech vést až k vyslovení nicotnosti takového správního aktu. Míra přezkumu nicméně podle soudu vyplývá z charakteru řízení o zápisu bodů do registru řidičů.
11. Soud připomíná, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014-55, publ. pod č. 3339/2016 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. V praxi to znamená, že za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat body za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).

12. Z uvedeného popisu řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchání jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení pak odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, dostupném na www.nssoud.cz, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, případně že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů. Na druhou stranu však již řidič nemůže rozporovat údaje o skutkovém stavu či právní kvalifikaci obsažené v jednotlivých blocích – k tomuto účelu námitkové řízení neslouží. V případě námitek proti zaznamenání bodů tedy může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení stanovenému v zákoně.
13. Na základě shora učiněných závěrů je rovněž možné posoudit charakter oznámení policie o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení podle § 123b odst. 2 zákona o silničním provozu. Oznámení poskytuje správnímu orgánu toliko určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, jestliže se v řízení vyskytnou pochybnosti o údajích zde zaznamenaných (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-46, dostupný na www.nssoud.cz). Správní orgány si proto v rámci přezkumu záznamu bodů v registru řidičů ve sporných případech musí vyžádat pokutové bloky a z nich zjistit, zda oznámení plně odpovídá skutečnostem uvedeným v pokutovém bloku. Pro samotný akt, na jehož základě byl záznam proveden, přitom platí presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 správního řádu stát usnesením vydaným ex officio (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103, dostupný na www.nssoud.cz).
14. Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že se žalovaný při vypořádání odvolacích námitek způsobilostí pokutových bloků, které byly podkladem pro záznam bodů, ve výše naznačeném rozsahu zabýval, když uvedl, že řádně vyplněné pokutové bloky porovnal Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

s oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení a posoudil nejen správnost a oprávněnost zápisu, ale také skutečnosti, zda existují relevantní podklady, na základě kterých bylo možné provést zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. Žalovaný na straně 6 a 7 napadeného rozhodnutí konstatoval, že oznámení o uložených pokutách v blokovém řízení obsahovala popis přestupků vypovídajících o porušení povinností daných zákonem o silničním provozu. Uvedl, že tytéž údaje obsahují též podepsané pokutové bloky, které jsou vyplněny v plném rozsahu, včetně jména, příjmení, rodného čísla a bydliště pachatele. Totožnost pachatele přestupku byla ověřena z občanského či řidičského průkazu. V kolonce doba, místo a popis přestupkového jednání bylo jednoznačně uvedeno, jakého přestupkového jednání se žalobce dopustil. Na základě těchto skutečností žalovaný dospěl k závěru, že žalobci byly za uvedená přestupková jednání body zaznamenány správně. Soud proto uzavírá, že žalovaný provedl přezkum pokutových bloků v rozsahu, který vyžadovalo námitkové řízení, a též v rozsahu, který mu právní předpisy umožňovaly.

15. Dále se soud zabýval námitkou, že pokutové bloky ze dne 14. 7. 2013 a 18. 6. 2014 jsou nezpůsobilými podklady pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče, neboť nesplňují zákonné náležitosti. Oběma uvedeným pokutovým blokům žalobce vytýkal, že obsahují chybnou právní kvalifikaci, způsobují pochybnost o věcné příslušnosti správního orgánu, který je vydal, není v nich uvedeno přesné místo spáchání přestupku a že z popisu skutku není zřejmé, jaká zákonná povinnost byla porušena. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
16. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, dostupném na www.nssoud.cz, konstatoval, že: „*Blokové řízení je řízením zjednodušeným, ve kterém do značné míry splývá řízení s jeho výsledkem - uložením pokuty. Pokutový blok je svou povahou správním aktem, který závazně deklaruje, že určitá osoba se dopustila konkrétního, individuálně popsání, jednání, jež naplnilo znaky přestupku, a konstituje jeho povinnost zaplatit pokutu. Obsahové náležitosti pokutového bloku proto vyplývají zejména z povahy blokového řízení, jak je upravuje zákon o přestupcích, zejména v ust. § 84 a § 85.*“ Dále k obsahovým náležitostem pokutových bloků uvedl: „*S rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým ... odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, ... [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

17. Podle ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích pověřené osoby jsou povinny prokázat, že jsou oprávněny ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení. Na pokutových blocích vyznačí komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena.
18. Pokud jde o blok na pokutu na místě nezaplacenou série „X“, č. „X“, ze dne 18. 6. 2014, žalobci byla uložena pokuta ve výši 500 Kč za přestupkové jednání popsané slovy: „Dne 18. 6. 2014 v 15:15 hod. v ul. Nákladní v Teplicích jako řidič MV RZ: „X“ nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, § 6/1a z. č. 361/2000/Sb.“, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i žalobcův podpis. Z obsahu pokutového bloku není pochyb o tom, žalobce byl dne 18. 6. 2014 pokutován za to, že jako řidič motorového vozidla nesplnil svou zákonnou povinnost, upravenou v § ust. 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Tato skutečnost vyplývá jak ze slovního popisu přestupkového jednání, tak z odkazu na příslušné ustanovení zákona o silničním provozu. Z pokutového bloku je rovněž zřejmé, že žalobce se uvedeného jednání dopustil v ulici Nákladní v Teplicích. Ve spojení se zákonným ustanovením na pokutovém bloku je zcela zřejmé, že sankcionováno bylo deliktní jednání žalobce na „pozemních komunikacích“. Z ničeho naopak nevyplývá, že by se uvedené místo mělo nacházet mimo pozemní komunikace.
19. V bloku na pokutu série „X“, č. „X“, ze dne 14. 7. 2013 byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 Kč za přestupkové jednání, které bylo popsáno následovně: „14. 7. 2013 – 16:20 h. Libouchec – Teplická bezpečnostní pás Ř - § 6/1a – 361/2000 Sb. RZ – „X““, přestupek byl kvalifikován podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu a pokutový blok obsahuje i žalobcův podpis. Z pokutového bloku tedy jednoznačně vyplývá, že žalobce dne 14. 7. 2013 porušil svou povinnost vyplývající z ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, když nebyl jako řidič motorového vozidla připoután bezpečnostním pásem. Porušení právní povinnosti vyplývá jednak ze slovního popisu přestupkového jednání, jednak i z odkazu na konkrétní ustanovení zákona o silničním provozu. Z obsahu pokutového bloku je též zřejmé, že žalobce se přestupku dopustil v ulici Teplická v Libouchci a na pozemní komunikaci, neboť tato skutečnost není s ohledem na použitou právní kvalifikaci přestupku sporná.
20. K předmětným pokutovým blokům soud konstatuje, že formulace v nich obsažené týkající se popisu přestupkového jednání a jeho právní kvalifikace nejsou nesrozumitelné a lze z nich vyčíst, jakého konkrétního přestupku se žalobce dopustil. Soud se neztotožnil s názorem žalobce, že by formulace „§ 6/1a z. č. 361/2000/Sb.“ či „§ 6/1a – 361/2000 Sb.“ byla nepřezkoumatelná. Byť se evidentně jedná zkratkovitou formulaci, není nikterak obtížné dovodit, že žalobce porušil svou povinnost být jako řidič připoután bezpečnostním pásem dle ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na výše uvedené proto soud dospěl k názoru, že specifikace přestupku splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (bloky č. „X“ a „X“), soud opakuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobitelným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě pokutových bloků ze dne 18. 6. 2014 a 14. 7. 2013 splněny.

21. Namítal-li žalobce v souvislosti s podpisem pokutových bloků, že není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práv, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit, upozornit na případnou nesprávnost a žádat její nápravu, soud poznamenává, že podpisem pokutového bloku žalobce s údaji v něm uvedenými skutečně vyjádřil souhlas. Pokud žalobce podepsal něco, čemu nerozuměl (o tom soud s ohledem na jednoznačnou formulaci údajů v pokutovém bloku pochybuje), nebo pokud si žalobce údaje nezkontroloval a neuplatnil námitky proti zápisu na místě, jde to pouze k jeho tíži. Tento názor koresponduje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, dostupného na www.nssoud.cz, podle kterého „[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobce nezpochybňuje, v souladu se zásadou *vigilantibus iura* žalobce převzal odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobce stvrdil podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky *sine qua non* k nabytí právní moci pokutového bloku tak žalobce rovněž vědomě vstoupil do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměl projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měl využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobce nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna.“ S těmito závěry se zdejší soud plně ztotožňuje a uzavírá, že ani námitky zpochybňující podpis jako projev souhlasu s obsahem pokutového bloku nejsou důvodné.
22. Lze tedy shrnout, že za přestupková jednání žalobce, pro která mu byly vystaveny pokutové bloky ze dne 18. 6. 2014 a ze dne 14. 7. 2013, byly žalobci body do registru řidičů zaznamenány oprávněně. Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že se žalovaný způsobilostí pokutových bloků pro zápis bodů do evidenční karty řidiče nezabýval. Magistrát i žalovaný měli toliko povinnost posoudit, zda žalobcovy námitky byly oprávněné, či neodůvodněné (nedůvodné), nikoli zkoumat, zda pokutové bloky obsahují potřebné náležitosti, neboť i při absenci některých náležitostí, pokud tato absence nezpůsobuje nicotnost rozhodnutí, lze v řízení o námitkách ověřit, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden oprávněně, či nikoli.
23. K námitce žalobce zdůrazňující zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní. Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu a rozhodl plně v souladu s ní. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje či Městský úřad Písek rozhodují v podobných případech jinak než žalovaný, nepředstavuje podle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného zrušeno, když navíc žalobcem předložená rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek neodpovídají aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu.

24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal namítaná porušení právních předpisů, ani že by žalobce byl zasažen na svých veřejných právech. Soud tedy v mezích žalobních bodů vyhodnotil žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 11. února 2020

Mgr. Václav Trajer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)